

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 26 czerwca 2008 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 30 maja 2008 r. ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 oraz w art. 3 w ust. 1 skreśla się wyrazy "i ust. 2";
- 2) w art. 3 w ust. 1 po wyrazach "ich prowadzenia," dodaje się wyrazy "i które zamknęły księgi rachunkowe na podstawie art. 2 niniejszej ustawy," oraz wyraz "mogą" zastępuje się wyrazami "są obowiązane";
- 3) w art. 3 w ust. 2 wyraz "założeniu" zastępuje się wyrazem "prowadzeniu".

WICEMARSZAŁEK SENATU

Marek ZIÓŁKOWSKI

Uzasadnienie

Na posiedzeniu w dniu 26 czerwca 2008 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o rachunkowości i uchwalił do niej 3 poprawki.

Przepis art. 2 stanowi, że wskazane w nim podmioty, które na dzień 1 stycznia 2008 r. **były obowiązane** do prowadzenia ksiąg rachunkowych, a w związku z podwyższeniem limitu przychodów, nie będą to tego obowiązane, będą mogły dokonać w 2008 r. zamknięcia ksiąg rachunkowych na ostatni dzień miesiąca, w którym wejdzie w życie nowelizacja. Przepis ten stanowi zatem o **podmiotach obowiązanych**, a nie podmiotach, które nie będąc obowiązanyymi decydują się na prowadzenie tzw. pełnej rachunkowości. Zdaniem Senatu, art. 2 powinien odsyłać wyłącznie do art. 2 ust. 1 pkt 2, który statuuje obowiązek, a nie art. 2 ust. 2, który przyznaje prawo. Sytuacja prawna podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie zmieni się bowiem po wejściu w życie ustawy nowelizującej. Analogicznej zmiany dokonano w art. 3 ust. 1 (**poprawka nr 1**).

Istotą art. 3 jest sformułowanie zasad postępowania podatnika, w sytuacji gdy zdecyduje się on zamknąć księgę rachunkową w oparciu o art. 2 ustawy. Przyjmując taką interpretację uznano, że przepis art. 3 ust. 1 budzi wątpliwości interpretacyjne, w szczególności brak jest w nim bezpośredniego wskazania, że będzie on stosowany wyłącznie w przypadku zamknięcia księgi rachunkowej. Powstaje również wątpliwość, dlaczego art. 3 ust. 1 umożliwia, a nie nakazuje, prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów, skoro wolą ustawodawcy nie jest pozostawienie podatnikowi dowolności w tym zakresie. Mając na względzie zapewnienie adekwatności przepisu do woli ustawodawcy, kierując się dyrektywą jednoznaczności przepisów oraz dążąc do wyeliminowania ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych Senat uchwalił **poprawkę nr 2**. Zakłada ona jednoznaczne wskazanie, że art. 3 ma zastosowanie jedynie wtedy, gdy podatnik zdecyduje się zamknąć księgę rachunkową na podstawie art. 2 oraz przesądza, że zamykając tę księgę podatnik jest zobowiązany założyć i prowadzić podatkową księgę przychodów i rozchodów.

Przepis art. 3 ust. 2 stanowi o pisemnym zawiadomieniu naczelnika urzędu skarbowego o **założeniu** podatkowej księgi przychodów i rozchodów na 2008 r. Jednocześnie art. 3 ust. 1 stanowi, że w przypadkach określonych w tym przepisie, podatkowa księga przychodów i rozchodów prowadzona będzie na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 24a ust. 7 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc w przepisach rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów. W § 10 ust. 2

tego rozporządzenia, który jest odpowiednikiem art. 3 ust. 2 opiniowanej ustawy, mowa jest o tym, iż podatnik ma obowiązek zawiadomić naczelnika właściwego urzędu skarbowego o **prowadzeniu** księgi. Zarówno rozporządzenie, jak i ustawa, stanowią o przekazaniu naczelnikowi urzędu skarbowego analogicznych informacji. Mając na uwadze zasadę techniki prawodawczej, która nakazuje zapewnienie w ramach systemu prawnego konsekwencji terminologicznej (§10 Zasad techniki prawodawczej) Senat wprowadził **poprawkę nr 3**.